

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 01.06.1988, sp. zn. 11 To 27/88, ECLI:CZ:NS:1988:11.TO.27.1988.1

Číslo: 26/1989

Právní věta: Nejde-li o případ uvedený v § 179 odst. 1 písm. d) tr. ř., nemohou vysvětlení osob, která byla opatřena podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb. o Sboru národní bezpečnosti, sloužit jako důkaz před soudem. Není přitom rozhodné, zda byl o tomto vysvětlení pořízen zápis, popřípadě úřední záznam, nebo zda byli o obsahu vysvětlení vyslechnuti jako svědci v přípravném řízení příslušníci VB, kteří vysvětlení opatřovali. Jestliže byli v trestní věci vyslechnuti jako svědci příslušníci VB, kteří prováděli operativní šetření na místě, jejich výpovědi lze použít jako důkaz před soudem, jen pokud vypovídali o skutečnostech, o kterých se nedozvěděli z vysvětlení podaných podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 01.06.1988

Spisová značka: 11 To 27/88

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dokazování, Výslech svědka

Předpisy: 141/1961 Sb. § 158 odst. 3
§ 179b odst. 1 písm. d 40/1974 Sb. § 19 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 26

Nejde-li o případ uvedený v § 179 odst. 1 písm. d) tr. ř., nemohou vysvětlení osob, která byla opatřena podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb. o Sboru národní bezpečnosti, sloužit jako důkaz před soudem. Není přitom rozhodné, zda byl o tomto vysvětlení pořízen zápis, popřípadě úřední záznam, nebo zda byli o obsahu vysvětlení vyslechnuti jako svědci v přípravném řízení příslušníci VB, kteří vysvětlení opatřovali.

Jestliže byli v trestní věci vyslechnuti jako svědci příslušníci VB, kteří prováděli operativní šetření na místě, jejich výpovědi lze použít jako důkaz před soudem, jen pokud vypovídali o skutečnostech, o kterých se nedozvěděli z vysvětlení podaných podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 1. června 1988 sp. zn. [11 To 27/88](#))

K odvolání městského prokurátora v Praze a obžalované Nejvyšší soud ČSR zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu rozsudek městského soudu v Praze z 10. března 1988 sp. zn. 2 T 1/88 a sám obžalované uložil podle § 222 odst. 1 a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon ji zařadil do první nápravně výchovné skupiny.

Z odůvodnění:

Rozsudkem městského soudu v Praze z 10. 3. 1988 sp. zn. 2 T 1/88 byla obžalována S. O. uznána vinnou pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 222 odst. 1 tr. zák. a pokusem trestného činu porušování domovní svobody podle § 8 odst. 1, § 238 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Uvedených činů se podle výroku citovaného rozsudku dopustila tím, že dne 20. 10. 1987 kolem 19.00 hod. poté, co se rozhodla navštívit J. B. v jejím bytě, vešla do domu č. 32 v Roosweltově ulici v Praze 6 a připravila si lovecký nůž, protože se domnívala, že ji manžel J. B. poškozený P. B. nebude chtít pustit do bytu, a tak jej chtěla zastrašit a vstup do bytu si vynutit. Zazvonila u dveří bytu a potom, co poškozený P. B. dveře pootevřel, snažila se do bytu dostat násilím tak, že tlačila na dveře, a když se jí to nepodařilo, bodla mezerou mezi pootevřenými dveřmi a zárubní P. B. do dlaně levé ruky a způsobila mu širokou bodnou ránu zasahující do podkoží.

Obžalované byl za tyto pokusy trestných činů uložen podle § 222 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byla zařazena do první nápravně výchovné skupiny. Dále jí byl podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. uložen trest propadnutí věci - loveckého nože.

Podle § 72 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák. bylo obžalované uloženo ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalována uznána povinnou zaplatit na náhradu škody čs. státu částku 150,- Kčs (nedopatřením nebylo uvedeno, že tuto částku je třeba uhradit na účet finančního odboru ONV Praha 6).

Proti tomuto rozsudku podali odvolání městský prokurátor v Praze a obžalovaná.

Městský prokurátor ve svém odvolání podaném v neprospěch obžalované napadá rozsudek jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu. Především se domnívá, že soud prvního stupně pochybil, jestliže kvalifikoval stíhaný skutek jen jako pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 tr. zák. a nikoliv podle obžaloby jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. V prvé řadě poukazuje na doznání obžalované učiněné při prvním výslechu před orgány VB a na výpověď před prokurátorem. Toto doznání je podle jeho názoru v souladu i s tím, že již dříve se obžalovaná před svědkyněmi B. a F. zmiňovala o svém úmyslu poškozeného B. usmrtit, jakož i se zjištěnou skutečností, že začala útočit proti poškozenému ihned po tom, co ten otevřel dveře bytu.

Městský prokurátor v této souvislosti zdůrazňuje, že původní doznání obžalované jev souladu s výpověďmi příslušníků VB, kteří informativně vyslychali manžele B. a obžalovanou, když se dostavili na místo činu.

Z těchto důvodů městský prokurátor v Praze navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 222 odst. 1 tr. zák. a ve výroku o trestu odnětí svobody i způsobu jeho výkonu a sám obžalovanou uznal vinnou ve shodě s obžalobou a uložil jí nový trest odnětí svobody na dolní hranici zákonné trestní sazby § 219 tr. zák. s výkonem ve druhé nápravně výchovné skupině. Zástupce generálního prokurátora ČSR při veřejném zasedání senátu Nejvyššího soudu ČSR dal s ohledem na všechny okolnosti svědčící ve prospěch obžalované v úvahu i možnost uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby.

Obžalovaná S. O. ve svém odvolání naopak uvádí, že stíhaný skutek měl být posouzen jen jako přešupek podle § 19 zák. č. 60/1961 Sb., neboť způsobila poškozenu jen zcela nepatrné škrábnutí.

Dále obžalovaná vyslovuje přesvědčení, že jí byl uložen trest odnětí svobody v horní polovině zákonné trestní sazby, ačkoliv pro takový postup nebyly dány důvody. Pro případ, že by odvolací soud ponechal výrok o vině nedotčen, navrhla, aby jí byl uložen podstatně mírnější trest.

Nejvyšší soud České socialistické republiky z podnětu podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž mohli odvolatelé podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány. Zjistil, že městský soud provedl všechny potřebné důkazy a také důsledně respektoval právo obžalovaného na obhajobu.

K pochybení došlo jen v tom směru, že v průběhu trestního stíhání byly prováděny důkazy, které nemohou sloužit jako důkaz před soudem. Před zahájením vyšetřování bylo prováděno „vytěžování“ některých osob a o tomto vytěžování byly pořizovány záznamy, popřípadě osoby, které je prováděly, byly později k obsahu vytěžování slyšeni jako svědci v přípravném řízení před soudem.

Nejde-li o případ uvedený v § 179 odst. 1 písm. d), nemohou vysvětlení osob, která byla opatřena podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb. o Sboru národní bezpečnosti, sloužit jako důkaz před soudem. Není přitom rozhodné, zda byl o tomto vysvětlení pořizen zápis, popřípadě úřední záznam, nebo zda byli o obsahu vysvětlení vyslechnuti jako svědci v přípravném řízení příslušníci VB, kteří vysvětlení opatřovali.

Jestliže byli v trestní věci vyslechnuti jako svědci příslušníci VB, kteří prováděli operativní šetření na místě, jejich výpovědi lze použít jako důkaz před soudem, jen pokud vypovídali o skutečnostech, o kterých se nedozvěděli z vysvětlení podaných podle § 158 odst. 3 tr. ř. nebo § 19 odst. 1 zák. č. 40/1974 Sb.

V této trestní věci proto neměl soud prvního stupně brát v úvahu a hodnotit celé, popřípadě části výpovědi svědků příslušníků VB Š., Z., E. a JUDr. R.

Dále Nejvyšší soud ČSR ve svém rozsudku podrobně zabýval ostatními provedenými důkazy a dovedl, že přes uvedené pochybení při dokazování městský soud v Praze skutek obžalované správně zjistil a kvalifikoval jej v souladu se zákonem. Nejvyšší soud ČSR také odůvodnil nové rozhodnutí o trestu.